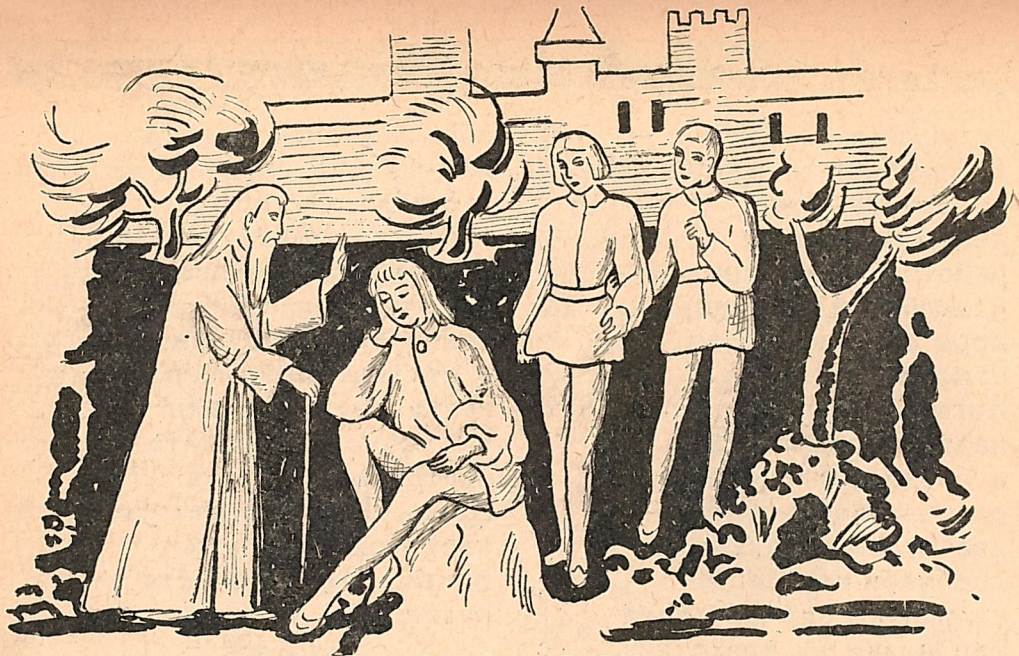

ЖИВА ВОДА

Имало едно време единъ царь. Той билъ тежко боленъ. Никой не вѣрвалъ, че ще оздравѣе. Царьтъ ималъ три-ма синове. Единъ день тѣ се усамотили въ царската градина и седѣли мълчаливи и отчаени.

Дошелъ при тѣхъ бѣлобродъ старецъ. Попиталъ ги:

— Защо сте толкова натжжени, царски синове?

— Какъ да не сме натжжени, дѣдо, когато баща ни е на смъртно легло. Никой не вѣрва, че ще оздравѣе.

Старецътъ отговорилъ:

— Може да оздравѣе, ако срѣбне жива вода. Но тя се трудно намира.

— Ние ще намѣримъ! — рекли царскитѣ синове.

Тръгналъ най-голѣмиятъ синъ да дири жива вода.

Срещналъ едно човѣче. То го попитало:

— Накжде отивашъ, пѣтниче?

— Не е твоя работа! — отвѣрналъ царскиятъ синъ и заминалъ по-нататѣкъ.

Миналъ презъ много тѣсенъ проходъ и останалъ залостенъ между скалитѣ.

Като не се върналъ първиятъ братъ, трѣгналъ вториятъ.

Срещналъ сѣщото човѣче. То попитало:

— Накжде отивашъ, пѣтниче?

— Върви си по пѣтя! На тебе смѣтка нѣма да давамъ! — отвѣрналъ царскиятъ синъ.